Aurelius Belei – Hynopedia

Motto:

Dacă puteţi privi în a timpului seminţe
Şi să îmi spuneţi care bob o să rodească
Şi care nu.
Atunci îmi vorbiţi
(W. Shakespeare: MACBETH)

Carcera comenduirii e friguroasă şi mică, nici cât să te întorci pe-o parte în ea. Podeaua de lut a crăpat de ger. Viforniţa vine despletita şi cu braţe lungi dinspre mare şi canal, abătându-se uragan necruţător la ţărm, peste mică aşezare clădită far de apărare.

Ţipetele geamandurilor atacate în larg se iau la întrecere cu urletele furtuni de gheaţă.

Amadeus încerca să îşi ridice un picior. Voia să-l încălzească bătându-l pe podea, dar nu putu decât să-şi schiţeze gestul. Îi dădură lacrimile de ciudă şi frig. Cum a putut să fie atât de negijent încât să se lase surprins şi depăşit de Poartă? Fusese descoperit şi urmărit îndeaproape? Imposibil. Protecţia identităţi îi era în permanenţă asigurată. Şi totuşi nimic nu e perfect, suna un arhicunoscut slogan inamic. Aliaţii se perfecţionară al naibii de bine! îl eliminaseră foarte discret. A trecut prin Poartă, instantaneu, ca printr-o perdea de apă vrăjită.

Dar nu acesta era lucrul cel mai important. Trebuia să scape. Trebuia recuperat în mai puţin de trei ore.

E drept, i-a observat că vin spre el, dar abia când erau la zece paşi depărtare. De vină a fost numai blestemata de ceaţă temporală! Era ameţit şi nu distingea clar contururile realităţi. Simţea însă aşchiile ascuţite şi nemiloase ale frigului ce-i cuprindea trupul. I s-a părut că au ieşit ca spurcacinile nopţii, din ziduri. A vrut să se ascundă. Să se materializeze ceva mai departe de ei. Dar se simţea slăbit. Ceaţa îi furase prea multă energie. N-avea unde. Se afla la capătul unei străzi înguste, plină de zăpadă. A vrut totuşi să fugă înspre nişte magazii…

— Stai!

S-a oprit. Ce era să facă? Patrula. Trăgeau în el fără să se oprească dacă se opunea somaţiei.

Închise ochi şi încercă să se calmeze. În fond şi la urma urmei era un copil şi nimeni nu putea face-i un rău. Nu aveau dreptul. Nu avea arme, nu avea nimic cu ce să se apere. Condiţii suficiente pentru a

fi lăsat în pace de orice patrulă. Indiferent că patrula ar aparţine Aliaţilor sau Armadei. Articolul şase, aliniatul doi din Regulamentul Universal de Protecţie Organică.

Când a dat cu ochi de soldaţi, în lumina plăpândă a unui felinar, Amadeus a rămas nedumerit. Nici urmă de costume nonrecul, echipamente sofisticate de apărare, arme cu ţevi translucide. Nici măcar căştile de luptă electroizolatoare. Nimic. Soldaţii aceia aveau doar un fel de caschete metalice, simple fără anexe exterioare, fixate cu o cureluşă sub bărbie, mantale brune cu o banderolă pe care se zărea un semn negru ciudat şi nişte arme cenuşii, lipsite de focalizatoare, cum văzuse doar prin bunkarul Muzeului. I s-a strâns inima. Nu înţelegea.

— Stai! I-a strigat din nou vocea groasă şi hârâită ca de beţiv. Încotro vrei s-o ştergi, musiu?

Îi scapa sensul total al cuvintelor. Cupla mental automatul traducător şi dincolo de toate aparenţele, răspunse dârz:

— Nicăieri! Ce, n-am voie să merg pe drum?

— Măăă! Mă, mucosule, cu cine crezi că vorbeşti tu, mă! Cu tac-tu? Ţi-a intrat şi ţie bolşevismul în cap?

— Şi trosc i-a dat o palmă, atât de tare încât lui Amadeus i s-a părut că s-a lovit cu capul de un piston hidraulic de mare presiune.

— De ce dai domnule…? Ar fi vrut să-i numească gradul dar uniformele îi erau complet străine.

— Daaa? De ce dau? Mai na atunci una, să îţi fie pereche!

Şi iarăşi poc! O palmă de fier mare şi grea cât să acoperi capul unui copil cu ea.

— Scoate biletul de voie, musiu!

Îl luase ameţeala. Toate în capul lui se învârteau aiurea fără putinţă de a le opri. Abia reuşi să se ţină pe picioare. Se făcuse alb la faţă. Izocyberi, drealleri, androcooni sau orice altceva ar fi fost soldaţii aceia, încălcaseră grosolan Regulamentul! Monitoarele vor pedepsi exemplar instructorii lor de programe.

Scrâşnind din dinţi, strânse pumni micuţi şi privi o clipă undeva sus, printre stele. Închise ochii înlăcrimaţi şi-şi dirija puţină energie rămasă spre modulul-avertizor încastrat în cortex. Încărcat de potenţial, modulul declasa. Prin culoarele alfaneuronele, telepatic, ţâşni clasicul semnal SOS.

Se simtă parcă mai bine, deşi energia lui se împuţinase şi mai

mult. Ştia că în orice punct al spaţio-timpului controlat de Monitoare s-ar fi aflat ai lui, vor primi sigur semnalul şi-l vor recupera.

Sleit de putere, mai găsi totuşi curaj să îngaime!

— N-am. Şi vă aduc la cunoştinţă că…

— Guraaa! Umbli noaptea fără permis şi tulburi liniştea publică. Luaţi-l!

Când l-au înhăţat soldaţii, deja leşinase. Se trezi puţin mai târziu, băgat la carceră.

Cât o fi ceasul? Au trecut cele trei ore limita? Nu. Nu se poate. Nu e nicio oră de când l-au arestat, dacă aşa se mai poate numi procedura la care fusese supus. Până când o să-l ţină în sicriul ăsta de lemn? Metode primitive, iumane… Trebuia să scape. Trebuia recuperat.

Pipăi pereţii îngheţaţi. Mişcările îi erau încete, nesigure. Era slăbit şi frigul îi muşca continuu cu colţii înfometaţi trupul firav.

Vru să utilizeze termograful, dar se răzgândi. Energia era preţioasă. Nu-şi putea permite s-o risipească.

Probabil primiseră mesajul său şi căutau nişă de corespondenţă temporală prin care vor trimite transportul-salvator. Dacă vor tece cele trei ore, gata! Totul se termină. Va sfârşi aici, în ramificaţia asta secundară a timpului său, străin, lipsit de energie, ducând cu el rezultatele secrete ale Misiulnii.

Oftă şi icni, înghiţindu-şi lacrimile.

Auzi lângă peretele de lemn, din stânga lui.

— Care eşti ăla, de smiorcăi?

Amadeus tăcu, ţinându-şi respiraţia. O mai fi cineva arestat şi vârât în vreo carceră?

Cel de alături mai întreba o dată:

— Ai, mă care eşti?

— Eu, şopti copilul cu glas dinadins îngroşat.

— Care eu?

Să-şi spună numele? Poate e un om bun. Sau poate chiar cineva trimis să-l salveze…

— Amadeus.

— Amadeus? Hmm! Matroz sau pifan?

Din nou nu înţelegea sensul cuvintelor.

Traducătorul nu bâzâia niciun răspuns, nicio variantă. Sensibil ca toate celelalte module, sigur se defectase când îl lovise soldatul.

— Nu înţeleg. Sunt doar un copil.

— Aha! Copil de trupă, care va să zică… Şi ce cauţi aici?

— Nu ştiu… Mă duceam şi… patrula m-a sechestrat. E iuman. Au încălcat Regulamentul…

— Ce tot spui acolo? Ce regulament, puiule? Mă faci să râd. Păi aici ei fac regulamentele, legile, totul… De câteva zile arestează toţi suspecţii. Probabil ai vreo moaca mai suspecta… Câţi ani ai?

— Împlinesc zece.

— Şi de ce plângi?

— De ciudă că stau aici. Trebuie să fiu afară. Cât să fie ceasul?

— Eşti grăbit?

— Nu… ba da… am treabă.

— Mia aşteaptă niţeluş, şi or să-ţi dea drumul.

— Când? oftă neîncrezător Amadeus.

— Peste o zi, două, trei… Când îşi vor da seama că nu eşti vinovat.

— Atât o să mă ţină la carceră?

— E mult? Nu poţi să mai aştepţi?

Frigul îşi făcu din nu o simţită prezenţa. Un curent glaciar de aer îi cutreiera fiecare celulă, din cap până în picioare, iar o ceaţă confuză îi amesteca grotesc gândurile, logică… Se simţea din ce în ce mai slăbit.

— Eu trebuie să fiu liber numai decât izbucni în lacrimi copilul.

— De ce, mai băieţaş?

— Am treabă, nu-nţelegi?

— Da, da înţeleg. Cum să nu înţeleg? Atunci se schimbă calimera. Ciocneşte în uşa până vine santinela şi trimite vorbă plutonierului de serviciu ca, de nu-ţi da drumul imediat, îţi încurcă afacerile.

— Dumneata râzi de mine şi eu…

— Nu râd, mai copile. Glumesc. Ce, te-ai supărat?

— …

— Ţi-e frig?

— Cam.

— Încearcă să îţi freci palmele!

— NU sunt în stare nici degetele să le mişc.

— Încearcă! Încearcă…

— Greu…

— Cuvântul ăsta să-l uiţi. Nu există greu când cineva are voinţa.

Din cauza gerului nu mai primea impulsuri senzoriale de la

piele. Doar din când în când câte o undă nervoasă îi crispa trupul înţepenit. Efectul modulelor nonenergetice de avarie. Alarmate de starea anormală de răcire a corpului, intraseră în funcţiune. Planul abstract al gândurilor i se răsucea haotic împreună cu întunericul perfid ce-l înconjura.

— Încearcă băiete…

Amadeus reuşi cu multă greutate să-şi încleşteze palmele una de alta. Nu există greu când cineva are voinţa!

— Dar dumneata cine eşti? îndrăzni Amadeus.

— Un om.

— Şi de ce te-au băgat la carceră?

— Pentru că nu sunt bun.

— Cum asta?

— Chiar aşa! Nu trebuia să fii bun cu cei răi… Ai priceput?

Un grupe de oţel îi străpunse ceafă. Înţepenise de tot. O flacără albă îndepărtată, îi răbufnea înapoia pleoapelor umede. Nu înţelegea. Ceva era în neregulă. Mai făcuse translaţii cu cronothronul, dar nu văzuse niciodată o asemenea perioadă. Nici măcar cei care fuseseră păcăliţi de Poartă şi se întorseseră. Totul era straniu. Îmbrăcămintea soldaţior, frigul omniprezent, limbajul diferit de sistemul standar, atmosfera de teamă şi suspiciune…

— Puţin…

— Ai să pricepi tu şi mai multe. Să mai creşti. Eşti încă crud.

Să mai crească? Încă crud? Amadeus simţi un fior, un sentiment îngrozitor, de nedescris. Voia parcă să râdă dar nu ştia cum. Sunete îndepărtate sunau în capul său.

De fapt, Amadeus rea un technolanskard. Şi o ştia prea bine şi el. O clonă umană foarte rezistentă la viruşi, bacterii, boli, fixată la nivelul de dezvoltare al unui copil de zece ani şi înţesată cu circuite şi module ultrasofisticate. Produsul înaltelor biotehnologii militare. Mândria şi arma secretă a Armadei anului 3171. Putea transporta clandestin până la două bilioane de coduri secrete, închise în cipuri neuronale ce-i umpleau capul. Un spion biocomponent perfect. Complet protejat de radiaţii, ploi acide, gaze toxice de luptă, nu putea fi detectat de supralocatoarele inamicului decât ca un organism uman, ca simplu copil. În caz de pericol, cu ajutorul celor câteva mii de module energetice celulare, putea să se materializeze în orice punct al spaţiului în care s-ar fi aflat. Fusese crea pentru a fi învingător.

Datorită lui, planul secret al Armadei putea reuşi. Misiunea să dusă la un bun sfârşit demonstra tocmai eficienta folosirii unui technolanskard. Câţiva asemenea indivizi infiltraţi în dispozitivele de siguranţă ale Aliaţilor putea crea, fără probleme, o reţea puternică de informare şi control asupra activităţii inamicului. După sute de ani de Război de putea decide învingătorul. Monitoarele, unicile maşini-arbitru ale Războiului, ce controlau din sferele lor înalte spaţio-timpul de luptă până la Barieră, până în 2310, anul de graţie al Prăbuşirii, conform indicilor de respectare a Regulamentului Universal de Protecţie Organică, vor da verdictul. Primind Forţa, Armada va spulbera apoi pentru totdeauna forţele rebele. Nu vor mai exista războaie. Peste tot spaţio-timpul se va instala mult dorită, mult aşteptată Pace Mecanică.

Dar pentru că toate acestea să se realizeze, trebuie să-şi ducă misiunea la bun sfârşit. Iar el, nefericitul, zăcea aici înţepenit în frig într-o carceră, undeva, naiba ştie cât de departe de timpul său!

— Şi cam ce ar trebui să ştiu acum ca să pot pricepe mai târziu? forţa epuizat copilul.

— Ha, ha, ha! Isteţ băiat… Păi, nu simţi nimic, mai copile? Peste tot miroase a lupta… În curând va începe lupta cea mare şi dreapta. Părinţii nu ţi-au povestit nimic despre război?

În mintea lui totul era liniştit. Încerca să gândească. Nimic. Plutea în cercuri mari de foc. Un tunet se auzi în depărtare. Vedea stelele venind tot mai aproape, apoi auzi un murmur neîncetat. Clic. Reveni în întuneric. Gândurile îi ţâşniră, dureroase, în toate părţile. Părinţii… Războiul… Circuitele dădeau rateuri. Simţea că înnebuneşte…

— Nu mai am părinţi. Au murit de mult…

— Bietul de tine! De dincolo de pereţi şi intunuric, se auzi un oftat prelung. Cum să-ţi explic? Noi, toţi, adică eu, tu şi alţi sărmani din ţara asta trebuie să ne unim. Să-i arătăm duşmanului că suntem mulţi şi tari, ca dreptatea e a noastră şi nu ne temem…

Îşi reveni pentru o clipă. Brusc, revelaţia clipei, brutală şi insipidă, îl lovi cu adânci înţelesuri. Război? Zvastica? Comunişti? Nu era sigur dacă mai gândea. O, nu!…

Nu se putea. Aliaţii forţaseră Barieră, încălcaseră Regulamentul… Nu a-mi simţea nimic. Plutea. Şi nimeni nu avea s-o ştie niciodată! o ameţeală puternică îl strivi, hidoasă, gândurile.

— Pss! auzi?

— …

— Hei, trezeşte-te, băiete!

Afară viscolul îşi încetese furia. O slavă de armă sfâşie bezna şi tăcerea. Apoi o urmă multe altele.

Sleit, Amaseus ascultă atent, încordat. Bubuiturile de armă se-ntetiseră.

— A-nceput… A venit Revoluţia, copile! Suntem salvaţi!

Un ultim spasm îi străbătu muşchii. Plutea. Lin. Printre lumini colorate, vaporoase. Ar fi vrut să-i povestească celuilalt, să spună lumii întregi ce sentiment ai când cineva îţi îndepărtează pentru tot deauna sufletul de corp… Să spună lumii că ar fi dorit atât de mult să fie un copil adevărat… Copilărie… Părinţi… Ochi mai avură puterea să strângă şi să picure o lacrimă, care alunecă peste obrazul îngheţat. Vectorii de spaţii, segmente temporale, umbre fantastice, scheme abstracte, ferestre în labirinturi nedefinite prin care idei, gânduri, vise se irosesc într-o agonică formă a nefiinţei, toate răbufniră într-o jerbă de lumină. Atât doar. Lumina.

Undeva, pe străzi înguste ticsite de partule germane, izbucni cu furie o rafală de mitralieră, isotita de urale. Întunericul se lumină brusc. Explozii. Salve de arme. Somaţii. De peste tot pătrundea voci, zdrăngănit de arme, zgomote de paşi…

În port bubuiturile de arme se înteţesc. Proiectoare uriaşe se rotesc bezmetice, aruncându-şi cuţitele luminoase pe cerul de sticlă.

În curtea comendurii se aud tot mai clar paşi repezi şi glasuri… Somaţii. Zgomote de arme aruncate pe jos. Apoi cineva întreba:

— E vreunul închis în carcere?

— Este! Estee! Aici! Aici! se auzi un glas hotărât de bărbat.

Imedia desfereca uşa şi lumina firavă a zorilor de iarnă luci pe chipul arestatului.

Câţiva, mai tineri, îl îmbrăţişară cu căldură.

— Să ne trăieşti, tovarăşe! Gata, de azi soarele va răsări şi pentru noi! Trăiască Revoluţia! Partidul îţi va răsplăti suferinţă! Vino cu noi în port!

— Duceţi-vă înainte, vă ajung din urmă. Vreau să mă dezamortesc.

Înfierbântaţi, revoluţionarii porniră în grabă, luând cu ei prizonieri pe hitleriştii găsiţi în clădirea comenduirii.

Departe, în port mitralierele clănţăneau continuu. Se duceau lupte grele. Probabil mureau oameni.

Când curtea rămase pustie, bărbatul îşi privi senzorii de pe brăţară. trecuseră trei ore. Exact cum fusese prevăzut! apoi se apropie încet, cu paşi siguri, de carceră alăturată. Zbura cu o lovitură de picior lacătul ruginit şi deschise uşa. Privi înăuntru, oftă, apoi rosti grav, ca pentru sine:

— Războiul nu e pentru copii, băiete! Ai tăi ar fi trebuit să ştie lucru asta!

Inspiră cu nesaţ aerul rece al dimineţii şi zâmbi.

— Un drealler-telepat e întotdeauna cu un pas în faţa oricărui technolanskard! Şi totuşi, nimeni nu e perfect… Acum hai, zise, luându-l încet pe braţe, hai la căldurica, să curăţăm căpşorul ăla isteţ şi să-i punem o minte nouă!

Privindu-i chipul inocent, îngheţat într-un surâs ciudat, se întoarse ce grijă şi păşi sigur prin imensă perdea de apă vrăjită ce, dintr-odată, despicase cerul.